

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného v právní věci žalobce: **Sky lanterns s.r.o.**, se sídlem Jaurisova 515/4, Praha 4, zastoupený JUDr. Ludvíkem Ševčíkem ml., advokátem se sídlem Kobližná 47/19, Brno, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ústředního ředitele České obchodní inspekce ze dne 19. 5. 2014, č. j. ČOI 123692/13/O100/1000/13/14/Ad/Št,

t a k t o:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, kterým byla změněna výše uložené pokuty za správní delikt podle ustanovení § 24 odst. 7 písm. i) zákona č. 634/1992 Sb., zákon o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“) a ve zbytku bylo odvoláním napadené rozhodnutí ředitele České obchodní inspekce, inspektorátu Středočeského a Hl. město Praha ze dne 13. 9. 2013, č. j. 10/0670/13/P/34, potvrzeno. Současně žalobce navrhl i zrušení tohoto prvostupňového rozhodnutí.

Žalobce v žalobě namítl, že se žalovaný při rozhodování neřídil zásadami ovládající správní řízení, jakož i zásadami ovládající správní řízení trestní, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“) a nevypořádal se adekvátně se všemi žalobcem namítanými skutečnostmi, takže rozhodnutí vydaná v obou stupních jsou obsahově co do odůvodnění nesrozumitelná, a tedy i nepřezkoumatelná.

V podrobnostech žalobce uvedl, že se žalovaný nevypořádal s namítanou skutečností, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně není přezkoumatelné, a to z důvodu, že správní orgán upozornil pouze na absentující obligatorní informace v obchodních podmínkách žalobce, nicméně již nepředložil žádný důkaz, který tuto absenci dokládá. Tím byla žalobci (dle jeho názoru) odňata možnost se k porušení právní povinnosti vyplývající z § 13 zákona o ochraně spotřebitele vyjádřit.

K závěru o naplnění skutkové podstaty předmětného správního deliktu žalobce namítl, že pokud inkriminované obchodní podmínky na jeho webových stránkách označené jako reklamace uváděly, že „veškeré reklamace budou vyřízeny v souladu s platným řádem ČR“, tak nelze uvažovat, že by jakkoli poškozovaly spotřebitele či jej chtěly kráťt na jeho právech. Každý totiž byl informován o tom, že jeho práva vyplývající z odpovědnosti za vady jsou vždy posuzována v souladu s platnou právní legislativou, tedy především s tehdy platným občanským zákoníkem, ale i s dalšími zákony, jež poskytují spotřebiteli dostatečnou ochranu. Uvedenou formulací se přitom chtěl vyhnout obsáhlým a pro běžného člověka často nesrozumitelným obchodním podmínkám, a proto ujistil spotřebitele, že v případě odpovědnosti za vady a rozporu s kupní smlouvou se vždy postupuje v souladu s právním řádem České republiky, a tudíž že spotřebitel nebude na svých právech nijak krácen a bude mu poskytnuta právním řádem garantovaná ochrana.

Žalobce rovněž poukázal na to, že žalovaný zatížil řízení zásadní vadou, když neprovedl důkaz navržený žalobcem s poukazem, že žalobce je povinen své tvrzení doložit i přesto, že správní řízení, jež bylo zahájeno ex offio, je ovládáno zásadou vyšetřovací, kdy odpovědnost za shromažďování důkazů a podkladů nese správní orgán. A lze-li potřebné údaje získat z úřední evidence, kterou správní orgán sám vede, tak pokud o to dotčená osoba požádá, je povinen jejich obstarání zajistit, protože správní orgán má povinnost zjišťovat důkazy, které svědčí v neprospěch, ale i ve prospěch žalobce. Konkrétně se přitom jednalo o tvrzení žalobce, že Česká obchodní inspekce jako správní orgán již dříve o podobných otázkách rozhodla tak, že totožné znění obchodních podmínek neodporuje požadavkům obecně závazné právní úpravy, a že neuvádění informací o podmínkách uplatnění rozporu s kupní smlouvou není správním deliktem. Navíc se jednalo o řízení, v nichž byl účastníkem jednatel žalobce, který dříve působil jako podnikající fyzická osoba. K tomu žalobce dodal, že takto žalovaný svým rozhodnutím porušil zásadu legitimního očekávání, poněvadž ve skutkově shodných případech rozhodl (bez jakékoliv změny v právních předpisech či jiné změny toto objektivně odůvodňující) naprosto odlišně.

Závěrem pak žalobce namítl, že žalovaný v této konkrétní věci postupoval v rozporu se základními zásadami správního práva trestního, neboť nebyl proveden žádný relevantní důkaz, který by prokazoval, že se žalobce dopustil protiprávního jednání či opomenutí. Rozhodnutí nejasně vymezuje, čeho se měl žalobce dopustit, absentují zde znaky předmětné skutkové podstaty a odůvodnění není v celém svém kontextu přesvědčivé. Nadto žalobce považuje za nemožné, aby mu v rámci správního řízení trestního byla uložena sankce jako důsledek jeho neaktivity v procesu navrhování a označování důkazních prostředků, neboť je

stále přesvědčen, že správní orgán je povinen jeho jednání či opomenutí ve shora naznačeném smyslu jednoznačně prokázat. A naopak žalobce není a z povahy věci ani nemůže být povinen se hypoteticky sebeobviňovat. Úplným závěrem uvedl, že úřední záznam o provedeném šetření na jeho webových stránkách nemůže sloužit jako důkazní prostředek, takže ve výsledku nebyl proveden žádný relevantní důkaz prokazující, že se dopustil jednání či opomenutí, které mu je přičítáno žalovaným.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že správní orgány postupovaly v souladu se zásadami ovládající správní řízení a učinily ve věci potřebná skutková zjištění ve smyslu § 3 správního řádu. Z obsahu spisu přitom dle jeho názoru jasně vyplývá, že správní orgán I. stupně dostatečně zjistil skutkový stav věci bez důvodných pochybností, neboť ve svém rozhodnutí odkázal na obchodní podmínky žalobce na internetových stránkách www.lampionystesti.eu, jejichž znění je součástí spisu. Při kontrole dne 12. 3. 2013 pak bylo zjištěno, že v obchodních podmínkách žalobce absentovala informace o podmínkách uplatnění rozporu s kupní smlouvou. Žádné další důkazy během správního řízení se pak neprováděly, jelikož byl správní delikt prokázán. A nedošlo ani k porušení § 36 odst. 3 správního řádu, poněvadž byl žalobce během celého sankčního řízení řádně poučován o svých právech a povinnostech, čehož také využil (viz spisový materiál k danému případu).

Vstříc argumentaci žalobce pak žalovaný uvedl, že odkaz na platný právní řád ČR nelze považovat za řádné informování ve smyslu § 13 zákona o ochraně spotřebitele, protože spotřebitel nemusí mít přehled o tom, v jakém právním předpise a konkrétním ustanovení je obsažena informace o podmínkách uplatnění rozporu s kupní smlouvou.

Následně žalovaný připustil, že v minulosti došlo k vydání rozhodnutí ohledně těchto otázek Jihomoravským a Zlínským inspektorátem České obchodní inspekce, avšak žalovaný je přesvědčen, že v předmětném případě lze prolomit zásadu legitimního očekávání, jelikož jsou zde dány principiální důvody. Ustálenou správní praxí je totiž sankcionování subjektů za absenci předmětných informací a v daném případě je absence těchto informací prokázána. K tomu dále uvedl, že předchozí rozhodnutí inspektorátu chybně vyloučilo ze správního řízení předmětný správní delikt spočívající v porušení § 13 zákona o ochraně spotřebitele, jelikož tento správní delikt správní orgán spojil s jiným správním deliktem spadajícím též pod porušení § 13 zákona o ochraně spotřebitele, konkrétně s tím, že pokud při kontrole bude shledáno, že nahlášená závada se buď neprojevuje, nevztahuje se na ni záruka, či se vůbec o závadu nejedná, bude zboží vráceno zpět na náklady kupujícího. Došlo tedy ke spojení dvou skutků, kdy se ukázalo, že druhý skutek není správním deliktem, ale jelikož došlo k chybnému spojení těchto skutků, byl vyjmut z výroku rozhodnutí i předmětný správní delikt. Jednalo se přitom o ojedinělý exces, nikoli o ustálenou správní praxi.

Závěrem žalovaný upozornil na skutečnost, že mezi trestněprávní odpovědností a odpovědností za správní delikty existují významné rozdíly (například trestněprávní odpovědnost je odpovědností subjektivní, odpovědnost za správní delikt objektivní). Proto uzavřel, že má za to, že v průběhu řízení byl dostatečně objasněn skutkový stav, na jehož základě bylo vydáno objektivní a nestranné rozhodnutí.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti.

Příkazem České obchodní inspekce, inspektorát Středočeský a Hl. město Praha, ze dne 12. 8. 2013, č. j. 10/0670/13/P/34, byla žalobci uložena pokuta ve výši 30 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč za správní delikt podle § 24 odst. 7 písm. i) zákona o ochraně spotřebitele. Proti tomuto příkazu podal žalobce odpor.

Následně ředitel České obchodní inspekce, inspektorát Středočeský a Hl. město Praha, shora označeným rozhodnutím rozhodl, že žalobce dostatečně neinformoval spotřebitele o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb a o podmínkách uplatnění rozporu s kupní smlouvou. A uložil žalobci pokutu za spáchání stejného správního deliktu ve výši 30 000 Kč.

K odvolání žalobce rozhodl žalovaný nyní napadeným rozhodnutím tak, že za uvedený správní delikt žalobci uložil pokutu ve výši 10 000 Kč a ve zbytku napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění uvedl, že z oznámení o provedené kontrole ze dne 12. 2. 2013 jednoznačně vyplývá, že žalobce žádným prokazatelným způsobem neinformuje spotřebitele o podmínkách uplatnění rozporu s kupní smlouvou, pročež neobstojí námitka žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. K porušení § 13 zákona o ochraně spotřebitele dodal, že prodávající je povinen spotřebitele řádně informovat o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb, včetně podmínek uplatnění rozporu s kupní smlouvou, spolu s údaji o tom, kde lze reklamaci uplatnit, a o provádění záručních oprav, přičemž odkazování na platný právní řád ČR je nedostatečný. K průběhu dokazování uvedl, že během správního řízení se neprováděly žádné další důkazy než obsah inkriminovaných webových stránek, o čemž byl žalobce informován, přičemž žalobce byl před vydáním rozhodnutí řádně poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s. ř. s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (účastníci řízení nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Podle § 13 zákona o ochraně spotřebitele je prodávající povinen spotřebitele řádně informovat o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb, včetně podmínek uplatnění rozporu s kupní smlouvou (dále jen "reklamace") spolu s údaji o tom, kde lze reklamaci uplatnit, a o provádění záručních oprav.

Podle § 24 odst. 7 písm. i) zákona o ochraně spotřebitele prodávající se dopustí správního deliktu tím, že neinformuje spotřebitele podle § 13 dotčeného zákona.

Podle § 24 odst. 10 zákona o ochraně spotřebitele se za správní delikt uloží pokuta do 3 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odst. 1 písm. c) a d), odstavců 2 a 3, odstavce 7 písm. b), d), f), g), i), p), r), t), v).

Z povahy věci se soud nejprve musel zabývat námitkou žalobce, zda napadená rozhodnutí vymezují, čeho se měl dopustit, a zda v nich neabsentují znaky předmětné skutkové podstaty, respektive zda nejsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

Městský soud musí dát žalobci za pravdu, že mezi zásadní vady správního řízení náleží nedostatečné vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu, který vždy musí spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. V rozhodnutí trestního charakteru je totiž nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen - to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73). O nepřezkoumatelnosti

pro nedostatek důvodů pak lze hovořit v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona. Tuto vadu přitom nelze zhojit ve vyjádření k žalobě, příp. v kasační stížnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 – 71).

Žádná takováto pochybení, včetně žalobcem uváděných v žalobě, však městský soud v napadených rozhodnutích neshledal. Napadená rozhodnutí totiž lze hodnotit jako logická a vnitřně bezrozporná s tím, že jak výrok, tak odůvodnění obsahují základní náležitosti předvídané zákonem a judikaturou a nejsou ani povšechně obecná či neurčitá, nýbrž individualizovaná k případu žalobce. Konkrétně ve výroku I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou vypočtena přesná zákonná ustanovení, která byla protiprávním jednáním žalobce porušena, je zde popsána skutková podstata příslušného zákonného ustanovení, která byla poruchovým jednáním žalobce naplněna, a také je zde uvedeno konkrétní protiprávní jednání žalobce, jež vyvolalo porušení dotčených norem. Jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný přitom ve svém odůvodnění reagovaly na námitky předestřené žalobcem a k nim se vyjádřily, včetně důvodů, pro které je nepovažují za důvodné. Z napadených rozhodnutí je tudíž seznatelné, jakými úvahami se správní orgán řídil, včetně toho, jaké skutečnosti vzal za prokázané. Pokud žalobce namítá, že vypořádání jeho námitek nebylo dostatečné, musí soud konstatovat, že jakkoli je samozřejmě povinností žalovaného, jakož i správního orgánu I. stupně, svoje rozhodnutí řádně odůvodnit v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, včetně vypořádání odvolacích námitek, tak tuto povinnost nelze absolutizovat a chápat ji jako striktní požadavek na podrobné vypořádání každé dílčí námitky a argumentace; naopak postačí, je-li z odůvodnění rozhodnutí seznatelné, jak o odvolacích důvodech žalovaný uvažil a na základě jakého skutkového stavu a právních úvah a důvodů dospěl k vyřčeným závěrům. Navíc některé výtky mohou být vypořádány i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje správní orgán názor odlišný od žalobcova, který přesvědčivě zdůvodní, a tím se s námitkami účastníka řízení vždy minimálně implicitně vypořádá. A uvedené nastalo, jak již bylo řečeno, také v případě žalobce, takže napadená rozhodnutí nepovažuje městský soud za nepřezkoumatelná.

Soud nemá ani za to, že žalovaný vyšel z neprokázaných skutkových zjištění, jak namítá žalobce. Naopak považuje za signifikantní, že sám žalobce ve správním ani v soudním řízení netvrdil (a tím spíše nedoložil), že by spotřebitele o rozsahu, podmínkách a způsobu reklamace informoval jiným způsobem, než bylo kontrolou obsahu webových stránek zjištěno. Žalobce tak sice žalovanému vytýká, že přesvědčivě neprokázal skutečnosti svědčící tomu, že žalobce neplnil svou informační povinnost, nicméně žádný takový konkrétní způsob sám nezmiňuje a tímto se neobhájuje. Pokud tedy žalobce namítá porušení § 3 správního řádu, pak není zřejmé, jaké skutkové okolnosti měly dle jeho názoru správní orgány ještě zjišťovat, či v jakých správními orgány zjištěných skutkových okolnostech žalobce spatřuje „důvodné pochybnosti“. Žalobce rovněž nespecifikoval, v čem konkrétně pokládá napadené rozhodnutí za nedostatečně odůvodněné (i z hlediska skutkového). Soud je naopak toho názoru (jak již bylo řečeno), že odůvodnění napadeného rozhodnutí splňuje podmínky dané § 68 odst. 3 správního řádu, neboť je srozumitelné a obsahuje dostatek skutkových (i právních) důvodů pro výrok rozhodnutí.

Pokud žalobce napadeným rozhodnutím také vytýká, že jsou založeny pouze na úředním záznamu o provedeném šetření na webových stránkách, uvádí městský soud, že takové použití úředního záznamu pouze jako podpůrného důkazu ve spojení s dalšími důkazními prostředky, které jsou pro věc rozhodné, není v rozporu s právním názorem

Nejvyššího správního soudu uvedeným v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008 – 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uvedl, že „úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu sám o sobě nemůže obstát.“ Jak ale konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 5. 2014, čj. 10 As 25/2014 - 48, úřední záznam doprovázený fotografickým materiálem má nesporně svou důkazní hodnotu, nota bene v situaci, kdy tam uvedená tvrzení přestupce žádným relevantním způsobem nezpochybnil, respektive úřední záznam sám obsahuje skutečnosti odpovídající neopakovatelným a neodkladným úkonům. Uvedené se plně vztahuje též na věc žalobce, neboť ten rovněž nikterak nezpochybnil obsah dotčených internetových stránek a navíc inkriminovaný úřední záznam sám obsahuje skutečnosti, které mohly (resp. musely) být zachyceny k okamžiku, ve kterém byla prováděna kontrola ze strany správního orgánu I. stupně. Jak totiž konstatoval Nejvyšší správní soud, pokud správní orgán nezachytí stav internetové stránky, kterou vzal v potaz pro své rozhodování, ať již tiskem nebo uložením na elektronický nosič dat, znemožní tak správnímu soudu úkol vycházet při přezkumu rozhodnutí ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Proto lze chápat dotčený úřední záznam rovněž v tom smyslu, že obsahoval skutečnosti odpovídající neopakovatelným a neodkladným úkonům, u nichž Nejvyšší správní soud rovněž shledal specifické postavení při použití úředního záznamu v rámci dokazování ve správním řízení.

Ve vztahu k samotnému naplnění správního deliktu dle § 24 odst. 7 písm. i) zákona o ochraně spotřebitele uvádí městský soud následující.

Zákon o ochraně spotřebitele v § 13 ukládá poskytovateli služeb povinnost řádně informovat spotřebitele o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb včetně údajů o tom, kde lze reklamaci uplatnit, a o provádění záručních oprav, přičemž se zavádí legislativní zkratka „reklamace“, kterou se podle zákona o ochraně spotřebitele rozumí uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb. Rozsah povinnosti stanovené § 13 zákona o ochraně spotřebitele lze nalézt v občanském zákoníku (v současné i tehdy platném) v rámci právní úpravy vadného plnění, kde je tato problematika upravena jednak obecnými ustanoveními, která se vztahují na všechny smluvní vztahy, dále obecnými ustanoveními ve vztahu ke kupní smlouvě, a jednak zvláštními ustanoveními, která se použijí jen v zákonem stanovených případech.

Z hlediska formy naplnění informační povinnosti lze souhlasit s žalobcem, že dotčené ustanovení nestanovuje žádnou jednoznačnou formu, takže prodávající může tuto povinnost splnit jakýmkoli způsobem. Referenčním hlediskem však bude, zda prodávající spotřebitele skutečně informuje řádně a poskytne mu veškeré údaje vyplývající z právních předpisů či jiné, jím stanovené podmínky, které ale nemohou spotřebitele znevýhodňovat oproti zákonné úpravě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2006, č. j. 3 As 60/2005-73). A jak uvedl Nejvyšší správní soud, této povinnosti se nelze zprostit pouze poukazem na to, že všeobecné smluvní podmínky odkazují na obecné právní předpisy, z nichž možnost uplatnit reklamaci vyplývá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2013, čj. 1 As 13/2013 – 31). A s tím se plně shoduje též komentářová literatura, dle níž by neřádným splněním této informační povinnosti bylo rovněž, pokud by podnikatel pouze odkázal na občanský zákoník a zákon o ochraně spotřebitele (nebo naopak uvedl všechna čísla paragrafů, která se k dané problematice vztahují) s tím, že si spotřebitel jednotlivá ustanovení může dohledat sám (viz Vítová, B.: Zákon o ochraně spotřebitele (č. 634/1992 Sb.): Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2016; citováno dle ASPI).

Jestliže tedy žalobce pouze odkázal na právní řád České republiky, aniž by však konkrétně informoval o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění práva z vadného plnění, nesplnil tím svoji informační povinnost stanovenou § 13 zákona o ochraně spotřebitele. Pokud totiž nepostačí, když podnikatel odkáže pouze na konkrétní zákony, nemůže být považován za dostatečný ani obecný odkaz na český právní řád. Zde městský soud připomíná, že účelem příslušné normy zákona o ochraně spotřebitele je ochrana spotřebitele jakožto slabší smluvní strany, u něhož se a priori předpokládá menší znalost jeho práv, včetně těch vyplývajících z předpisů soukromého práva. Aby tato nerovnost mezi prodávajícím a kupujícím byla zmírněna, stanovil zákonodárce pro prodávajícího informační povinnosti tak, aby i právní laik byl blíže seznámen se svými právy a možnostmi jejich využití. Proto nelze souhlasit se žalobcem, že by pouhý obecný odkaz na právní řád mohl vést ke splnění povinností plynoucích z § 13 zákona o ochraně spotřebitele. Takto by se naopak stávalo citované ustanovení neúčinným, protože by ve své podstatě spotřebiteli žádné dostatečné (a eventuálně potřebné) informace neposkytl tak, jak vyžaduje jeho právní postavení coby slabší smluvní strany. Výklad předestřený správními orgány tak nelze považovat za nedůvodný formalismus, nýbrž důvodné lpění na přesném znění zákona, který odpovídá judikatuře správních soudů a výkladům poskytnutých odbornou literaturou.

Argumentace žalobce porušením základních zásad správního trestního (především zásady legitimního očekávání) také není dle městského soudu přiléhavá.

Zásada ochrany legitimního očekávání účastníků správního řízení vyjádřená rovněž v § 2 odst. 4 správního řádu spočívá v premise, že správní orgán je povinen dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Správní orgán tak musí rozhodovat v souladu s již vydanými rozhodnutími, která se týkala skutkově shodných či obdobných případů. Pokud tedy v okamžiku rozhodování správního orgánu existují jiná jeho rozhodnutí pojednávající o skutkově týchž či obdobných případech, je nutno chránit víru účastníků, že správní orgán bude také v jejich případě rozhodovat stejným způsobem, neboť § 2 odst. 4 správního řádu přeneseně brání dobrou víru účastníků, že pokud rozhodovací činnost správního orgánu svědčí o zastávání určitého právního názoru správním orgánem, potom jednání účastníků, odpovídající takovému názoru, bude moci být jimi pokládáno za souladné s právními předpisy. Zároveň ale městský soud připomíná, že zásada legitimního očekávání účastníka správního řízení nemá absolutní hodnotu a je omezena jinými zásadami, jež je v rámci správního řízení správní orgán povinen respektovat, zejména zásadou legality (§ 2 odst. 1 a 2 správního řádu) či zásadou účelnosti a souladu zvoleného řešení s veřejným zájmem (§ 2 odst. 4 správního řádu). Jedním ze závažných důvodů, na základě nichž může správní orgán prolomit legitimní očekávání účastníků správního řízení, by tak mohl být i dle judikatury např. rozpor rozhodování správního orgánu s právními předpisy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, čj. 1 Afs 50/2009 - 233). Jak podobně konstatoval Nejvyšší správní soud v jiném rozhodnutí, nelze se dovolávat legitimního očekávání z titulu zavedené správní praxe za situace, kdy se jednalo o nezákonnou správní praxi, jejíž následování je nežádoucí a bylo by v rozporu se zákonem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2016, čj. 5 As 155/2015-35).

Uvedené nastalo též v případě žalobce, neboť o spáchání správního deliktu dotčeným jednáním nemůže být, jak bylo řečeno výše, pochyb, protože nelze považovat za protiprávní porušení zásad správního trestání, pokud správní orgán správně aplikoval příslušná ustanovení zákona o ochraně spotřebitele a uložil stěžovateli sankci za spáchání správního deliktu. Navíc soud připomíná, že správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje

určitý výklad a použití právních předpisů, přičemž pouze takovou praxí je správní orgán vázán (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, čj. 6 Ads 88/2006-132). Pokud se ale v případě žalobce jednalo o ojedinělá rozhodnutí vztahující se k osobě jednatele žalobce jako podnikající fyzické osobě, nelze v této souvislosti hovořit o ustáleném výkladu, od něhož by se správní orgán nemohl legitimně odchýlit.

Jestliže pak stěžovatel v souvislosti s porušením tohoto principu namítá, že i přes jeho odkaz na předchozí rozhodnutí si správní orgán I. stupně ani žalovaný neobstaral rozhodnutí, v nichž rozhodl odlišně, musí mu soud přisvědčit, že správní orgány mají zjišťovat důkazy, které svědčí v neprospěch, ale i ve prospěch žalobce. Správní orgán je totiž povinen postupovat v řízení o správním deliktu tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o něm (§ 3 správního řádu). Povinnost prokázat obviněnému správní delikt má tedy správní orgán, obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za správní delikt postižen, rozumná pochybnost o otázce, kdo se předmětného jednání dopustil, a nemusí se vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2017, č. j. 2 As 214/2016 - 24). V souvislosti s tím pak platí, že pro zachování určité rovnováhy je třeba provést důkazy, které k prokázání pravdivosti svých tvrzení navrhuje obviněný ze správního deliktu. Jakkoli totiž není sporu o tom, že je právem správního orgánu, který vede řízení o správním deliktu, vlastní úvahou dospět k rozhodnutí, které důkazy provede a které naopak označí v dané situaci za nadbytečné a návrhu na jejich provedení nevyhoví (§ 32 odst. 2 s. ř.), tak toto právo nelze chápat jako absolutní, neboť jeho realizace nesmí být překážkou uplatnění základních záruk osob čelících určitému obvinění trestní povahy v širším slova smyslu, garantovaných normami nejvyšší právní síly (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2011, č. j. 5 As 82/2009 - 75). Takto tedy musí soud uznat pochybení žalovaného, který se s touto argumentací žalobce nikterak nevypořádal. Zároveň je však pro soud klíčové, že napadená rozhodnutí lze jako celek považovat za zákonná, neboť z nich jednoznačně vyplývá, že spotřebitel nebyl žalobcem řádně informován ve smyslu § 13 zákona o ochraně spotřebitele a napadená rozhodnutí nejsou v rozporu s obsahem správního spisu, naopak v něm mají oporu. Bylo-li tedy z provedených důkazů dostatečným způsobem zřejmé, že došlo ke spáchání správního deliktu, nebylo již z tohoto důvodu třeba, aby správní orgány prováděly další důkazy navržené žalobcem, které by navíc tuto skutečnost nemohly žádným způsobem zpochybnit. Proto nelze uvedené pochybení správních orgánů považovat za natolik zásadní, aby vedlo ke zrušení žalobcem napadených rozhodnutí.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. 8. 2017

JUDr. Karla C h á b e r o v á v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: